

zastupitelstvo schválilo po rozumu §§ 96 a 97 obec. zř.; — poukázal k tomu, že zbytky lesa náleží obci jako obecní jmění; — a dodal, že mělo-li by se na jisto postavit, zda lesy byly dříve obecním statkem ve smyslu § 70 ob. zř., musilo by otázku tu v první instanci rozhodnutí nyní obecní zastupitelstvo a vyrozumětí veškeré interesenty o svém rozhodnutí písemně, aby tito mohli si případně stěžovati k vyšším autonomním instancím. Poněvadž tedy není zjištěno, že lesy před knihovním převodem z roku 1916 byly statkem obecním, — a sporná otázka, zda byly majetkem soukromým neb obecním, v řízení nesporném, — případná otázka další, zda byly obecním jměním či obecním statkem, soudy vůbec řešena býti nemůže, — nebylo dle toho, co výše uvedeno, již z tohoto důvodu možno učiniti v nesporném řízení prohlášení podle § 6 zákona ze dne 17. července 1919, čís. 421 sb. z. a n. a byl právem zamítnut návrh obce k tomu směřující.

Čís. 660.

Nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. o odkladu exekuce vyklizením.

Odložit lze nejen exekuci již navrženou, nýbrž i exekuci, hledíc k exekučnímu titulu a započetí stěhovacího termínu, teprve hrozící.

(Rozh. ze dne 14. září 1920, R I 765/20.)

Majitel domu vymohl si proti nájemníku vykonatelnou soudní výpověď z bytu k termínu srpnovému 1920. Dne 2. srpna 1920 podal nájemník návrh, by mu byl povolen odklad exekuce dle nařízení č. sb. z. a n. 409/1920. Majitel domu do té nežádal o povolení exekuce vyklizením. Žádost nájemníková byla soudem první stolice zamítnuta pro předčasnost. Rekursní soud odklad exekuce povolil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Především dlužno rozřešiti otázku, zda dovolací rekurs jest hledíc k ustanovení § 527, odstavec druhý c. ř. s. (§ 78 ex. ř.) vůbec přípustným. Odpověď na tuto otázku zní kladně. Návrh na odklad exekuce vrácen byl prvou stolicí návrhovatěm jako předčasný, rekursním soudem uznán však již nyní za přípustný a uloženo důsledně první stoličce, by o návrhu dále po zákonu jednala. Změněno tudíž rekursním soudem usnesení první stolice v ten rozum, že se návrh na soud přijímá, v tomto směru nebude se na první stoličce znova jednati a rozhodovati a jest proto po této stránce, která na ten čas jedině přichází v úvahu, dovolací rekurs přípustným. Ve věci samé nelze dovolacímu stěžovateli dáti za pravdu. I pro obor exekučního řádu jsou v theorii i praxi zastanci názoru, vedle něhož lze žádati za odklad exekuce teprve jen hrozící, ježto exekuční řád takoveto návrhy nikde nevyklučuje. Tím spíše však nutno takoveto návrhy připustiti na podkladě nařízení vlády republiky Československé ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n., uváží-li se účel tohoto nařízení. Jím má povinný chráněn býti před vyklizením najatých nebo používaných míst-

ností, když by bez své viny neměl jiné přiměřené náhrady a když by následkem toho bez odkladu exekuce zůstal bez přístřeší. Přístřeší jest tak nezbytnou životní potřebou, starost a péče o přístřeší je tak naléhavou, že nelze za dnešního notorického nedostatku bytů žádati na povinném, aby čekal, jak se pronajímatel, mající po ruce exekuční titul, zachová, a by náhodě ponechal, zda v bytě zůstane, či zda octne se na ulici. Při tom musí povinný počítati jednak s tím, že pronajímatel bude předpisem § 575, odstavec třetí, c. ř. s. nutkán k tomu, by a to v krátké době o exekuci zažádal, jednak s tím, že povinný dozví se o povolení exekuce teprve, až výkonný orgán k vyklizení se dostaví a je, nejsa oprávněn bez scudního poukazu ve výkonu exekuce ustáti, také skutečně provede. Právě-li se tudíž v nařízení, že exekuční soud může odložit exekuci, dlužno tomu rozuměti tak, že soud, který již exekučním soudem se stal nebo jako budoucí exekuční soud přišel by v úvahu, může na návrh odložit exekuci již povolenou nebo bezprostředně hrozící. Posléz řečený případ bude zde tehda, když jest zde exekuční titul k vyklizení a započala již lhůta k vyklizení. Dle této doby posuzuje se pak otázka, zda povinný bez své viny neopatřil sobě jiné přiměřené náhrady. V daném případě má pronajímatel proti nájemcům vykonatelnou soudní výpověď z bytu, výpověď zní k terminu srpnovému 1920 a návrh na odklad exekuce podán dne 2. srpna 1920, tedy při započetí lhůty stěhovací. Právem uznal tudíž rekursní soud, že návrh nelze pro domnělou předčasnost odmítati.

Čís. 661.

Služební smlouva ve smyslu zákona o obchodních pomocnících (ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.) může přijíti k místu dle § 863 obč. zák. také konkludentním jednáním stran.

(Rozh. ze dne 14. září 1920, Rv I 367/20.)

Místní hospodářská rada v K. prodávala po několik měsíců lidové prádlo a obleky, po kterouž dobu byl u ní zaměstnán jako příruční žalobce, zaměstnaný jinak v obchodě Františka N-a, člena zmíněné hospodářské rady. Plat dostával žalobce po onu dobu od hospodářské rady; k nemocenské pokladně přihlášen nebyl. Dne 15. března 1919 dostal žalobce výpověď ku dni 1. dubna 1919; dne 6. dubna 1919 se roznemohl a byl léčen po delší dobu. Žalobu jeho, by mu hospodářská rada nahradila škodu, vzešlou nedodržením čtvrtletní výpovědi, a výlohy spojené s nemocí, procesní soud první stolice zamítl. **Důvody:** Jest nesporno, že místní hospodářská rada v K. po několik měsíců se ziskem prodávala lidové prádlo a obleky, provozovala tudíž obchod ve smyslu čl. 1. zák. o obchodních pomocnících. Ježto hospodářská rada nemůže býti považována za státní ústav ani za státem spravovaný fond, jest patrno vzhledem k ustanovení čl. 4. zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák., že na zaměstnance její lze obdobně použiti pouze ustanovení čl. 3. cit. zák., spočívá-li jejich služební poměr na soukromoprávní smlouvě. Ježto nesporným přednesením stran bylo zjištěno, že žalobce skutečně v prodejně místní hospodářské rady vykonával práce příručního, závisel osud žaloby na tom, zda žalobci se podaří dokázati žalobní tvrzení, že jeho slu-